Wij wensen iedereen een prachtige Vlaamse feestdag toe!

Zij waren ook sterke Kalmthoutse vrouwen!

Daisy Dent

Daisy Dent werd geboren op 2 juli 1926 te Antwerpen en kwam uit een ''rood nest''. Haar moeder, Elvire Tijck, was een Antwerpse en haar vader, Russell Dent, een Brit. Zij hadden elkaar ontmoet op hun werk bij de Red Star Line.Zij liep school op het Stuivenbergplein, waar ook Willy Vandersteen zijn wortels had. Later volgde zij les op de Wetenschappelijke afdeling van het Meisjesatheneum. In 1933 verhuisde de familie van Merksem naar Kalmthout. Daisy bleef school lopen op het Stuivenbergplein en nam dus dagelijks de trein naar Antwerpen. Tijdens haar laatste jaar in het meisjesatheneum werden de scholen gesloten door de vliegende bommen. Niets doen was niets voor Daisy en toen ze vernam dat de stad Antwerpen bedienden zocht was ze er als de kippen bij. Zij werd aangenomen. Bij de heropening van de scholen nam zij onbezoldigd verlof en werkte haar laatste schooljaar af. Zij behaalde haar diploma. Eerst werd ze tewerkgesteld op de dienst ''Voedselvoorziening en Rantsoeneringen, dan op de dienst ''Stadseigendommen & Onteigening'', daarna op het secretariaat van de stad Antwerpen en nog later toen deze dienst gesplitst werd in secretariaat en personeelszaken, verhuisde ze naar ''Personeelszaken''. Ondertussen volgde ze bestuurswetenschappen en kon zo opklimmen tot afdelingshoofd. Zij zou daar blijven tot haar pensionering in maart 1984. Na de bevrijding kwam de partijwerking terug op gang. Vanuit Antwerpen werd aangedrongen dat er openbare bibliotheken zouden opgestart worden. Zoals het dikwijls gebeurt, was het moeilijk een vrijwilliger te vinden. Daisy besliste de uitdaging aan te nemen tot er iemand anders gevonden werd. Zij behaalde haar acte van bekwaamheid tot het houden van een openbare bibliotheek. Zij zou die taak 37 jaar blijven uitoefenen! Toen het decreet van Openbare Bibliotheken werd ingesteld in maart 1984 moest ze noodgedwongen stoppen met ''haar'' bibliotheek boven het ''Volkshuis''.. Veel Kalmthoutenaren vertellen nog hoe graag ze naar die bibliotheek trokken. Daar konden ze inderdaad lectuur ontlenen, zonder een preek te krijgen over hun keuze! Zij was alleszins een bezige bij en was mee betrokken in 1955 bij de stichting van de Socialistische Turnkring Wilskracht. Zij was daarenboven nog actief in de toneelkring ''Verbroedering'' en werd bestuurslid van ATB – De Natuurvrienden.Op 4 april 1961 trad zij in het huwelijk met Karel VROOM, politiek actief in Kalmthout. Samen zouden zij drie zonen krijgen Jan, Peter en Wim. Haar gezin belette haar niet zich verder te blijven inzetten voor het verenigingsleven. Zij werd penningmeester van de toenmalige BSP – afdeling Kalmthout en trad ook toe tot het bestuur van de Socialistische vrouwen in 1971. Het overlijden van haar echtgenoot op

12 december 1992 bracht haar een zware klap toe en zij trok zich in 1993 terug uit alle besturen. Zij was jarenlang actief in het dagelijks bestuur van de Kalmthoutse cultuurraad. Haar fenomenaal geheugen en haar kritische zin werden daar op prijs gesteld. Als haar legendarische boutade: ''Mannen, dat kan toch niet hé'' viel, wist men dat er inderdaad iets niet in de haak was. Niets ontging haar. Tijdens de viering van ''850 jaar Kalmthout'' maakte haar goede relaties met de stad Antwerpen het mogelijk dat zij kon zorgen voor bloesjes, rokjes en broekjes voor de kinderen die in de stoet defileerden. Op 4 oktober 1997 mocht zij ''De Heikneuter'' in ontvangst nemen, de tweejaarlijkse cultuurprijs die door de gemeente wordt toegekend aan iemand die zich verdienstelijk heeft gemaakt in het culturele leven van de gemeente. Haar jarenlange inzet werd hierdoor beloond. Zij werkte jarenlang mee aan activiteiten van welke aard ook. Recht op het doel af, was steeds haar motto, wat niet altijd door iedereen op prijs werd gesteld. In 2002 werd zij erelid van de Kalmthoutse Cultuurraad. Zij overleed in het AZ Klina te Brasschaat op 26 februari 2013.

Maria Rosseels

Maria Rosseels werd geboren in Borgerhout op 23 oktober 1916. Haar ouders waren van Antwerps-Kempische afkomst. Voor zij op haar vierde jaar naar school ging had haar vader – ontvanger van belastingen en dol op schrijven – haar al leren lezen. Haar familie verhuisde naar Oostmalle toen ze 7 jaar was. In 1933 verhuisde het gezin opnieuw: eerst naar Essen en daarna naar Kalmthout, waar zij tot haar dood heeft gewoond. De "schrijversmicrobe" stak al vroeg de kop op. In Oostmalle schreef ze toneelstukjes die ze met haar vriendinnen opvoerde. Op veertienjarige leeftijd schreef ze een "Vlaams Filmpje" onder het pseudoniem Godelieve van Vlaanderen. Het werd nooit uitgegeven. Zij liep school in Turnhout en na 3 jaar Beroeps-Technische school volgde ze les aan de Hogeschool voor Vrouwen in Antwerpen. Gedurende 4 jaar gaf ze als jonge beroepsregentes les in de Vrije Normaalschool te Gierle. Ze verliet uiteindelijk het onderwijs en werkte van 1941 tot 1944 op de studiedienst van het Ministerie van Arbeid te Brussel. In 1945 werd ze redactiesecretaresse bij "De Pijl", de uitgeverij verbonden aan het Vlaams Verbond van Katholieke Scouts. Ze zette haar eerste stappen in de journalistiek als losse medewerker van "De Courant" een dagblad dat verscheen van 1937 tot 1939. In 1947 werd ze redactrice bij het dagblad "De Standaard". Ze verzorgde er o.a. een filmrubriek die op dat ogenblik nog in de kinderschoenen stond. Van bij het begin van haar carrière viel ze op door een zeer dynamische en persoonlijke stijl: nooit afstandelijk of koel, maar steeds betrokken bij het verhaal. Haar grote interesse voor geschiedenis is ook voelbaar in al haar werken. In de jaren 50 had ze een uitermate drukke agenda: de wekelijkse filmrubriek, de "vrouwenpagina" en haar romans. Haar grote verdienste is dat ze fel bijdroeg tot het uit de weg ruimen van bepaalde taboes. Tussen 22 oktober 1958 en 26 februari 1959 verscheen: "Voorlichting gevraagd" in de vrouwenpagina. Hierin kwamen de seksuele moeilijkheden aan bod. Dit zorgde uiteraard voor heel wat deining en de schrijfster moest zich verdedigen. Ze pleitte voor een consequente voorlichting met een klemtoon op harmonische liefde en verdwijning van de ouderwetse taboes. Ze kreeg hierin steun van Mgr. Suenens die haar in Mechelen uitnodigde voor een gesprek dat twee uur duurde.In het begin van haar carrière verschenen er kranten- en weekbladartikels onder het pseudoniem Elisabeth Van Dijck. Van Dijck is ook de naam van een figuur uit haar eerste werk, het jeugdverhaal "Sterren in de poolnacht" dat ze schreef onder de naam van Emma Vervliet (de naam van haar moeder). Later zou dit werk herdrukt worden onder haar echte auteursnaam. In haar trilogie "Elisabeth" komen een aantal vraagstukken aan bod die haar nauw aan het hart lagen: de verhouding tot God, kerk en eigentijdse geloofsbelijdenis. Ze verwerkt ook hierin de bevrijding van Kalmthout. In 1959 reisde ze naar het verre Oosten met dorpsgenoot Willy Vandersteen. Hij illustreerde haar reisverslag (Oosters Cocktail). Hier voor ontving de schrijfster de Prijs van de Vlaamse Journalistenclub in 1959. In de jaren 60 zorgde ze voor een primeur met twee publicaties:

“Moderne nonnen gevraagd” aan de vooravond van het concilie. De pingelmentaliteit werd hier o.a. op de korrel genomen. Later wou ze de positieve kanten belichten, maar kreeg hiertoe niet de kans. De beroering rond de publicaties was zo erg dat de aartsbisschop van Mechelen, Monseigneur Van Roey zijn afkeur kenbaar maakte en de reeks liet stoppen. Het laatste artikel verscheen op 13 oktober 1960 samen met een brief van de aartsbisschop. Dit waren moeilijke dagen voor de schrijfster. Toen Mgr. Suenens Kardinaal Van Roey opvolgde luwde de storm. Ze bereikte in 1950 haar hoogtepunt met de roman “De dood van een non” die in verschillende talen vertaald werd en viermaal bekroond (Prijs van de Vlaamse lezer, de Litteratuurprijs van Hilvarenbeek, de Prijs van de Provincie Antwerpen en de Prijs van de Vlaamse Letterkundigen). In 1975 werd deze roman verfilmd. In haar roman “Ik was een Kristen” gaat er scherpe kritiek naar de officiële kerk en wordt onverdraagzaamheid aan de kaak gesteld. Maria Rosseels was beslist een grote dame, die ijverde voor de vrouwenemancipatie en er niet voor terugdeinsde de tekortkomingen van de kerk aan de kaak te stellen, wat haar wel eens in de problemen bracht. Ze hield van dialogen tussen gelovigen en niet-gelovigen en ging praten met vrijzinnige letterkundigen (Gerard Walschap, Hubert Lampo, Johan Daisne). Nochtans gebeurde haar doorbraak eerst in de katholieke kringen. In 1977 ging ze met pensioen, maar bleef meewerken aan de filmrubriek van “De Standaard”. In 1989 kreeg ze de titel van Barones. Maria Rosseels – ereburger van Kalmthout – overleed op 18 maart 2005 in haar woning te Kalmthout, Achterbroeksteenweg 78.

(Bron: Grote Ontmoetingen “Maria Rosseels” door Gaston Durnez; dhr. J Vanthillo).

Maria Schoofs- Vandeneynde

Maria werd geboren op 28 september 1922 in de buurtgemeenschap ‘’Achtzaligheden’’, vlak bij de Kalmthoutse Heide. Zij groeide dus op dicht bij de natuur. Haar grootvader had in 1912 de bijengilde Sint-Ambrosius nieuw leven ingeblazen. Bijna heel de familie was lid en bezat bijen. Niet te verwonderen dus dat zij opgroeide tot een volleerde vrouwelijke imker. Ze hield van de natuur en werd lid van ‘’De Natuurvrienden’’, waar zij Jozef (Jef) Schoofs leerde kennen. In 1943 huwden zij. In 1947 werd hun zoon Jan geboren. Voor zijn huwelijk met Maria kende Jef het verschil niet tussen een wesp en een bij. Hij geraakte zo in de ban van het imkeren en alles wet er mee te maken had, dat ze voortaan als een Siamese tweeling alles verzamelden wat met bijen te maken had: postzegels, juwelen, wapenschilden, enz. Later bouwde hij de bijengilde van Kalmthout uit tot de grootste van Vlaanderen. Toen hij met de idee rondliep een bijenteeltmuseum op te richten, stimuleerde en steunde zij hem volledig. Hij verkreeg de steun van het gemeentebestuur om te kunnen starten. Deze huurde de prachtige oude schuur van de familie Brughmans en het museum had een onderdak. Maria en hijzelf waren er bijna altijd samen. Ze deden vele reizen naar de Oostbloklanden om alles wat maar met bijen te maken had te verzamelen. Maar de schuur was vochtig en niet verwarmd. Iedere winter moest alles verhuisd worden naar de kelders van de brandweerkazerne of naar de oude pastorij. In het voorjaar werd alles terug in de schuur geplaatst. Meningsverschillen traden op in de bijengilde met een scheuring als gevolg. Jef had het hier zeer moeilijk mee. Het geen wat hij had opgericht, was aan het afbrokkelen. Geruchten deden de ronde dat de verzameling van het museum naar een betere locatie moesten ondergebracht worden (Mechelen, Antwerpen of Gent). Het werd teveel voor Jef met de dood als gevolg. Dit plotse overlijden had het einde kunnen betekenen van het museum. Maar Maria trad op de voorgrond en vocht verder opdat het museum in Kalmthout zou blijven. Zij werd door de vzw Apicultura unaniem verkozen tot conservator. Deze functie vervulde ze met hart en ziel. Toen er problemen rezen in de vzw bleef ze niet bij de pakken zitten. Met de hulp van Fik Fluchard en later Edmond Kennes zocht zij een groep gidsen voor het bijenteeltmuseum. Onder haar impuls en energieke inzet bleef het

museum functioneren. Zij zag met vreugde hoe het nieuwe gemeentelijke Bijenteeltmuseum tot stand kwam. De droom van haar echtgenoot en haarzelf was werkelijkheid geworden.Maria was een sterke vrouw, zeer plichtsbewust en kon geen onrecht verdragen. In de schijnwerpers staan was niet aan haar besteed. Toen zij in 1995 van de Cultuurraad de ''Heikneuter'' in ontvangst mocht nemen, was haar voorwaarde dat alle gidsen van het museum gewaardeerd zouden worden voor hun ijver en inzet. Op het einde van haar leven nam haar energieke en mentale vechtlust af. Toch bleef zij steeds bezig met de vele waardevolle dingen die ze nog aan het museum wou overmaken. Een ongelukkige val maakte een voortijdig einde aan deze plannen op 25 juli 1999. Op haar begrafenis waren buiten familie en vrienden, afgevaardigden van vele Kalmthoutse verenigingen en enkele schepenen aanwezig.

(bron: Louis Verpraet)

Martha De Bondt- Vingerhoets

Martha Vingerhoets werd geboren te Wommelgem op 18 oktober 1904. Op 19 augustus 1930 huwde zij in Antwerpen met Florentinus (Flor) DE BONDT. Samen kregen ze drie kinderen geboren in 1931, 1936 en 1938. Het gezin nam zijn intrek in de Eikelstraat nr.34. Voor haar huwelijk had Martha gewerkt bij een Joodse familie in Antwerpen.De tweede wereldoorlog brak uit. Haar vroegere werkgeefster nam contact met haar op om te vragen of zij twee dochters van een ziek familielid kon opvangen: Irene en Charlotte Gänger. De meisjes zagen wat bleekjes en de Kalmthoutse lucht zou hen zeker goed doen. Zonder verder na te denken stemde Martha toe. Eén van de meisjes werd ziek en dokter Zaman (tevens burgemeester van Kalmthout) werd erbij geroepen. Martha vroeg hem of hij er niet voor kon zorgen dat de meisjes naar school konden gaan. In Kalmthout woonde op dat moment een zekere Hubert Van Meldert, die voor de Gestapo werkte. Blijkbaar had hij iets in de gaten gekregen en enkele dagen later kreeg Martha het bezoek van de Gestapo, vergezeld van Hubert Van Meldert. Zij werd met de twee meisjes in een zwarte wagen weggevoerd naar Antwerpen. Het feit dat haar drie zonen nog op school waren, deerden de mannen niet. Zij werden naar de Begijnenstraat gevoerd. Toen ze voor de ingangspoort van de twee meisjes gescheiden werd, trachtte zij hen gerust te stellen met de woorden: ''Je hoeft geen schrik te hebben, ik ben zo terug''. Ze zou meer dan twee maanden in de gevangenis blijven. De twee meisjes werden naar de Dossinkazerne in Mechelen overgebracht. Irene Gänger geboren op 1 juni 1931 werd op het transport van 10/10/1942 XII/188 geplaatst. Zuster Charlotte, geboren op 31.8.1934, ging op het transport van 11/10/1942 XII/187. Beide kinderen overleefden hun deportatie niet. Hun moeder – die in het Erasmusziekenhuis in Antwerpen verpleegd werd – werd ook weggevoerd en overleefde evenmin. Toen Martha de gevangenis verliet – meer dan waarschijnlijk dank zij de tussenkomst van burgemeester Zaman – werd ze bijna dagelijks geterroriseerd door Hubert Van Meldert. Na de oorlog werd hij tot de doodstraf veroordeeld, maar kwam vrij en vertrok naar het buitenland. Het feit dat de beide meisjes de oorlog niet overleefden, was voor haar een zware dobber. Al de doorstane ellende was voor niets geweest. Zij ontving het Kruis Politieke Gevangene, maar werd verder nooit vermeld. Zelf sprak ze zeer zelden over die periode. Haar echtgenoot overleed te Brasschaat op 10 april 1986. In 1992 verhuisde ze naar rusthuis ''Sparrenhof'' in Zoersel, waar ze op 30 mei 2004 overleed. Ze werd dus net geen 100 jaar.

<u>Nota</u>: Buiten Martha Vingerhoets waren er nog twee gezinnen uit Kalmthout die niet aarzelden Joodse kinderen in hun gezin op te nemen.

- de heer Willem Merks geboren te Amsterdam op 29.4.1899 – diamantbewerker. Zelf had hij een zoon, een pleegkind en ving vijf Joodse kinderen op.

- Familie Van Tilburgh-Loopmans . Hadden zelf twee kinderen, maar vingen een Joodse moeder met twee kinderen op.

Deze families ondergingen hetzelfde lot als Martha Vingerhoets. Zoals zij kwamen ze vrij dank zij de waarschijnlijke tussenkomst van burgemeester Zaman.

(bron Marleen Van Landeghem en Jean Bastiaenssen, het aanreiken van deze informatie rond sterke vrouwen in Kalmthout gebeurde door Daniella Schijn)

Grootvader Louis Van Hoydonck en Jacob Jordaens

Mijn moeders vader, Petrus Van Hoydonck werd op 6 december 1869 geboren in Putte in wat nu het "Jordaensstraatje" heet. Oorspronkelijk was Putte een parochie met als patroonheilige Sint Dyonisius. Een deel van de parochie stond onder het beheer van de heer van Ettenhoven en de andere helft werd beheerd door de Markies van Bergen op Zoom. Toen, na het verdrag van Munster in 1648, het prachtig en rijke Hertogdom Brabant in een Spaans en een staatsdeel verdeeld werd, lag Hoevenen in het Spaanse deel en Bergen op Zoom in het Staatsdeel. Toen ik van 1932 tot 1938 mijn lagere school in de gemeenteschool van Kapellen doorliep, schreef MeesterVoet, die als onderwijzer aan deze school verbonden was, een boek over de historie van Kapellen. Iedere leerling ontving een exemplaar als prijsboek. Daarin las ik dat, na de afscheuring van België van Nederland in 1830, de katholieke kerk langs onze kant van de grens stond. Hierover werd blijkbaar 20 jaar geruzied tussen het Bisdom Antwerpen en dat van Breda. Uiteindelijk werd er rond 1860 in Putte Nassau een kerk gebouwd. Hoe is er een protestants kerkje met begraafplaats in Putte gekomen? Toen de Spanjaarden het voor het zeggen hadden, had de katholieke kerk dat in Antwerpen ook. De toenmalige begraafplaats (de huidige Groenplaats), werd volledig katholiek gewijd. Een klein hoekje werd voorzien voor de ongelovigen: "de geuzenhoek". Voor de anders gelovigen was er geen plaats! Volgens mij is er toen uit de Antwerpse, protestantse middens naar een oplossing gezocht: zij kochten in Putte Nassau grond en hebben er een kerk op gebouwd. De Joden hebben er nog steeds hun eigen begraafplaatsen. Dit systeem functioneerde goed tot dat Napoleon Bonaparte er zich rond 1800 mee ging bemoeien. Er kwamen vele administratieve veranderingen. Voortaan mocht er op de kerkhoven slechts graf per graf gewijd worden, als de overledene dat verlangde. Vanaf nu konden dus andersgelovigen wel in Antwerpen begraven worden. Het protestante kerkje en de begraafplaats in Putte hadden geen nut meer: het kerkje verviel in puin en de begraafplaats lag er verwaarloosd bij. In 1878 werd er besloten, om dit alles volledig op te doeken. Mijn grootvader heeft dit als kind meegemaakt. Kunstschilder Lamorinière ✞ was in die tijd zeer bekend; zijn zomerverblijf stond op Nederlands Putte. Hij kwam steeds met de trein naar Kalmthout (1854) en werd daar met de koets afgehaald. Nu is dit domein in handen van de familie Van Thillo, maar in het oude woonhuis van de tuinier wonen nog steeds afstammelingen van Lamorinière. Als kunstschilder wilde Lamorinière het graf van zijn beroemde voorganger Jordaens niet teloor laten gaan en ten dien einde richtte hij een steunfonds en een actiecomité op. Verschillende welstellende burgers, waaronder de fam.Couperus, die ook een eigendom in Nederlands Putte bezaten, gaven hun steun. Er werd een grafmonument opgericht met de originele stenen. Hierin worden de resten bewaard van Jacob Jordaens, zijn vrouw en zijn dochter, die op dezelfde dag stierf als haar vader. Jacob zelf werd 85 jaar, een hoge leeftijd voor die

tijd. Boven op dit monument, bevindt zich het borstbeeld van Jordaens, vervaardigd door de bekende Antwerpse beeldhouwer Jef Lambeaux. Deze laatste maakte ook het standbeeld van Brabo op de grote markt in Antwerpen. Jacob Jordaens behoorde tot de drie groten van de Antwerpse schilderschool uit de 17de eeuw. Hij schilderde niet alleen voor katholieke opdrachtgevers, maar ook in het noorden had hij cliënten. Een schoonzus van Willem van Nassau bestelde een schilderij van 5 meter op 7 meter, dat de slag op de Mookerheide moest voorstellen. Twee broers van Willem verloren daar het leven. Dit werk hangt in de zaal in Den Haag, waar jaarlijks de miljoenennota wordt voorgelezen. Ondanks het feit, dat het protestantisme verboden was en vervolgd werd, bestond er toch een bloeiende protestantse gemeenschap, waarvan o.m.de Nederlandse kunstschilder Van Noort lid was. Jacob, leerling van Van Noort, viel voor diens beeldschone dochter. Voorwaarde voor een huwelijk was: protestant worden. Het verhaal gaat, dat er in de kelder van Jordaens riante woning protestante diensten gehouden werden. Kunstschilder Van Noort was naar Antwerpen gekomen, omdat Antwerpen een rijke stad was, waar geld te verdienen viel. Een andere Nederlandse schilder kwam naar deze stad omwille van zijn geloof. Otto van Veen was zijn naam maar die werd verlatijniseerd tot Otto Venius. Deze naam is nog terug te vinden als straatnaam in het hart van Antwerpen. Hij was een van de leermeesters van Rubens. Omwille van al die rijkdom was Antwerpen ook een aantrekkingspunt voor Portugezen, Spanjaarden, Engelsen, Duitsers, Italianen enz. Mijn grootvader had familie in de drie Putte's wonen. Dat was voor de meeste bewoners in die tijd het geval. Het monument van Jordaens vormt samen met het kasteel van Moretus en de Gloriette een waardevol cultureel geheel in het Grenspark Kalmthoutse Heide.

(bijdrage van Louis Verpraet, Dit artikel is reeds in Tijding 2017 nr 2 verschenen; dit is het tijdschrift van de Heemkundekring "Het Zuidkwartier")

"Bedankt Jaro" komt uit de startblokken!

We kondigde al eerder aan dat er op zaterdag 11 september een evenement zal plaatsvinden om Jaro De Bruyne te herdenken. Jaro stierf onverwachts op 16 mei 2021 en was in Kalmthout een "supervrijwilliger". Heel wat verenigingen gaan samenwerken om er een mooi evenement van te maken. Het start om 14u30 op het voetbalterrein van Heibos. Daar komen de verengingen samen om een herdenkingsmoment bij te wonen. Vervolgens start er daar een voetbalwedstrijd met oud spelers van Heibos tegen de G-sporters. Gelijktijdig start er een wielerwedstrijd voor G-sporters met aankomst en vertrek ter hoogte van het voetbalveld in de Vredelaan. Tijdens de rust van de voetbalwedstrijd zorgt de Kalmthoutse

Tennisclub voor tennisinitiatie. Na de wieler- en voetbalwedstrijd starten de volksspelen. Deze gaan door op het pleintje voor de school langsheen de Kalmthoutlaan. Vervolgens start daar het muziekgebeuren met een concert gebracht door de Kon. Harmonie Bos en hei. Later op de avond zijn er optredens voorzien maar daarover later meer. Tijdens het muziekgebeuren zal er ook een moment voorzien worden om Jaro in gedachte te brengen. Om middernacht wordt het geheel afgesloten met het lied “hoe schoon op de wereld de zomerse hei”, het lied wat Jaro altijd zag als het Kalmthoutse volkslied! Het wordt ongetwijfeld een fantastische avond die ook wat geld in het laadje gaat brengen. Er werd gekozen om te werken voor een goed doel. De keuze viel op een project van “de Kade”, het verzorgingstehuis in de Missiehuislei. Bedoeling is dat er één of meer duo-fietsen kunnen aangekocht worden met de opbrengst van het feest. Meer info hierover brengen wij later in dit krantje!

Op de bank: vrijwilligster in Beukenhof Rita Van Bouwel.

Op een winderige morgen zit Rita Van Bouwel uit de V. Van Mechelenlaan op de bank. Rita werd geboren in Antwerpen op 7 mei 1955, is gescheiden, moeder van vier kinderen en zes kleinkinderen. Haar ganse jeugd bracht ze door in Stabroek en ook na haar huwelijk bleef ze daar wonen, ze werkte er in een beenhouwerij. In 2015 verhuisde van Stabroek naar Kalmthout om daar een appartement te betrekken.

Wat bracht jou naar Heide?

Ik woonde in Stabroek in een huis wat iets te groot was geworden en had aan de maatschappij Ideale woning gevraagd om naar een kleiner appartement te kunnen verhuizen. Op die manier kwam er de keuze om in Heide te gaan wonen. Voor mij geen slechte keuze, ik voel mij hier heel goed. Ik ben content met mijn nieuwe stek!

Je werd ook vrijwilligster in het woon- en zorgcentrum Beukenhof?

IK kende Beukenhof al iets langer, mijn tante verbleef er. Door haar te bezoeken maakte ik kennis met het tehuis en de noden die er waren om het personeel als vrijwilliger bij te staan. Eigenlijk wilde ik zoiets al langer doen. Ik heb er lange tijd vier dagen per week aanwezig geweest om behulpzaam te zijn. Nu moet ik wel wat afbouwen, dit voor mijn gezondheid.

Maar je bent zeker nog gemotiveerd om dit te blijven doen?

Ik krijg zoveel dank voor het werk dat ik doe dat ik dat niet meer kan laten. Ik doe het ook ongelooflijk graag. Tijdens de corona-periode mocht ik lange tijd niet meer werkzaam zijn en dat was voor mij een zware periode. Ook steeds denkende aan wat de bejaarden moesten doormaken, bij sommigen heeft de eenzaamheid er zwaar ingehakt! Ik was meer dan blij op het ogenblik dat ik mij terug verdienstelijk mocht maken na die lange periode. Heel wat bejaarden zijn blij dat het nu weer allemaal een beetje versoepeld is. Anderzijds merkte ik ook wel dat nogal wat mensen echt achteruit zijn gegaan om dan nog niet te spreken van hen die het niet hebben gehaald en overleden zijn.

Welke taken voer jij als vrijwilligster uit?

In de eerste plaats probeer ik het de bejaarden zo aangenaam mogelijk te maken. De laatste tijd werk ik op de afdeling waar demente bejaarden verblijven. Ik vind dat het ook heel aangenaam kan zijn met deze mensen om te gaan. Het is natuurlijk bij de start een leerproces maar eens je het wat onder de knie hebt haal je daar zeker de nodige dankbaarheid uit. Soms kan je niet geloven hoe dankbaar deze mensen zijn, zelfs om de kleinste dingen. Ik kocht in de Action eens een knuffelbeertje voor één van de bewoners, ze blijft dit nog steeds koesteren en gaat er mee slapen. Ook vrijwilligers kunnen hier het verschil maken!

Kunnen ze in Beukenhof nog vrijwilligers gebruiken?
Zeer zeker! Elke taak die buiten de verzorging door vrijwilligers wordt uitgevoerd komt de mensen ten goede. Het gaat dan over zeer gevarieerde taken: van hulp in de kantine, tot het helpen van mensen bij het eten, het verplaatsen van mensen in rolstoelen, enz… Ook bij evenementen die regelmatig in het tehuis worden georganiseerd komt men wel eens handen te kort.
Rita, heb je buiten deze vrijwillige taak ook nog hobby's?
Het meeste van mijn vrije tijd gaat naar vrijwilligerswerk maar ik breng ook nogal wat tijd door met mijn kleinkinderen want dat vind ik zeer belangrijk. In de appartementsblok waar ik woon help ik ook mijn medebewoners wel eens en vooral als ik dieren zie of er voor kan zorgen voel ik me ook in mijn nopjes. Verder heb ik een klein tuintje waar ik tot rust kan komen. Ik heb het hier in Heide naar mijn zin; dicht bij het station, alle winkels op wandelafstand en een mooie rustige wijk, moet dat nog meer zijn?
Rita, de voorbije week was het feest in Beukenhof, wat werd er gevierd?
Inderdaad, de voorbije week was er een mooi feest ter gelegenheid van 25 jaar Vulpia. Vulpia is de overkoepelende VZW voor de uitbating van het Beukenhof en is 25 jaar geleden in Heide gestart. Minister Beke en de burgemeester waren er te gast om deze viering luister te geven. Ook alle bewoners, medewerkers en vrijwilligers werden in de hulde betrokken. Ik bezorg je wat foto's

Deze foto's zijn vorige week genomen in Beukenhof waar Vulpia, op 1 juli 1996, van start ging. Voor deze gelegenheid werd er een eigen, professionele, pop-up radioshow uitgezonden vanuit het Beukenhof in Kalmthout. Dit gebeurde in aanwezigheid van minister Wouter Beke en burgemeester Lukas Jacobs van Gemeente Kalmthout. Personeel en bewoners kijken tevreden terug naar deze leuke en feestelijke dag!

En de bank! Zij werd tijdens het voorbije weekend stukgeslagen!

Vandalisme stak weer eens de kop op! De bank waar wij onze voorbije interviews deden werd tijdens het weekend vernield. Het is duidelijk dat er met brute kracht een stuk van de bank werd gestampt, geklopt, of zo. Spijtig, de gemeente doet zo haar best om het bewoners en toeristen in Heide aangenaam te maken en rustplaatsjes te voorzien! Toch zijn dit stevige banken met recyclagematerialen gemaakt. Positief is dan weer dat er ook aan de kerk, op het nieuw aangelegde plein, extra rustbanken werden geplaatst!

"Marktkafee" in Kalmthout

MARKT KAFEE
MUSIC - DRINKS
ENTERTAINMENT

Stilaan komt er toch ook wat meer activiteit in het dorpsbeeld. Het corona-virus is nog zeker niet volledig verdwenen maar mits ons te houden aan bepaalde regels moet er toch ook al wat meer kunnen om de bewoners, na deze zeer lange periode, wat meer amusement te brengen. Zo komt ook het "marktkafee" terug, een evenement dat plaatsheeft op het marktplein op woensdag 21 juli vanaf 18u. Het wordt een muziekgebeuren met als hoogtepunt het optreden van Willy Sommers. Het voorprogramma start vanaf 19u30. Het gebeuren gaat door volgens de coronaregels in open lucht. Het reserveren moet gebeuren per tafel van 4, 6 of 8 personen. Reserveren kan via het mailadres info@marktkafee.be . Let wel op! De plaatsen zijn beperkt en het evenement moet zittend bijgewoond worden.

Heide vertelt is een tijdelijke uitgave
Redactie: Louis van den Buijs
vandenbuijslouis@gmail.com
0477/22.24.81

Eerder verschenen krantjes kan je downloaden via www.binkalmthout.be